

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Ministerstwu Skarbu Państwa
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 listopada 2019 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt III APa 65/18,

**oddala zażalenie i przyznaje adw. A. J. od Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł,
powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu
zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 5 grudnia 2018 r. odrzucił skargę A. S. o wznowienie postępowania zakończoną wyrokiem tego Sądu z dnia 6 października 2010 r., III APa 39/10 oraz przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie skargę w zakresie wznowienia postępowania w sprawie o sygn. akt VIII P 94/06

prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 października 2011 r., (XXI Pa 35/10).

W podstawach wznowienia skarżący wskazał na jest wykrycie nowych środków dowodowych i okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Okolicznościami tymi miało być ustalenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XXI Pa 485/14, w której Sąd ten rozpoznał apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 20 marca 2014r., akt VIII P 516/12, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy łączącego skarżącego i Ministerstwo Skarbu Państwa miała być informacja uzyskana od Szefa Służby Cywilnej o utracie przez niego nieposzlakowanej opinii ze względu na dopuszczenie się przestępstwa.

Sąd Apelacyjny ocenił, że wskazane przez skarżącego okoliczności zaistniały przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie o sygn. akt XXI P 2/09, którego wznowienia się domaga, ponieważ były mu one już wówczas znane, przeto mógł się na nie powoływać w tym postępowaniu, przez co nie mogą być uznane za wykryte po uprawomocnieniu się wyroku. Przyczyna rozwiązania ze skarżącym stosunku pracy w postaci utraty nieposzlakowanej opinii była przedmiotem badania w sprawie o sygn. akt XXI P 2/09, w którym to postępowaniu Sąd Okręgowy poczynił tożsame ustalenia faktyczne, takie jak Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXI Pa 485/14, które następnie zostały zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny w sprawie III APa 39/10. Ponadto nie został spełniony także trzeci warunek wznowienia postępowania ze względu na ich nieistotny wpływ na wynik prawomocnie osądzonej sprawy. Wszystko to oznaczało, że skarga o wznowienie postępowania w sprawie III APa 39/10 nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, co prowadziło do jej odrzucenia w zgodzie z art. 410 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd drugiej instancji przekazał skargę o wznowienie do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, argumentując, że zgodnie z art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji,

właściwy jest sąd instancji wyższej. Także do wznowienia postępowania na innej podstawie właściwy jest sąd, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy. Skarżący domagał się rozpoznawaną skargą wznowienia dwóch postępowań - prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt VIII P 94/06, a także przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod sygn. akt XXI P 2/09. Tymczasem przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny mogła być tylko skarga o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod sygn. akt XXI P 2/09, ponieważ to postępowanie zostało prawomocnie zakończone wyrokiem tego Sądu Apelacyjnego z dnia 6 października 2010 r., III APa 39/10, który jako ostatni orzekał w sprawie co do jej istoty.

Natomiast w zakresie skargi o wznowienie postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt VIII P 94/06 właściwy jest Sąd Okręgowy w Warszawie, który rozpoznał apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o sygn. akt XXI Pa 35/10, w której jako ostatni orzekł merytorycznie w sprawie, przeto był wyłącznie właściwy do rozpoznania dalszego zakresu skargi o wznowienie w sprawie, którą osądził merytorycznie jako sąd drugiej instancji.

W zażaleniu powód zaskarżył postanowienie Sądu drugiej instancji w części odrzucającej jego skargę, zarzucając naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że okoliczności faktyczne leżące u podstaw skargi w zakresie wznowienia postępowania o sygn. akt XXI P 2/09 były znane wnoszącemu zażalenie w prawomocnie zakończonym postępowaniu oraz nie miały istotnego wpływu na wynik tej sprawy, podczas gdy takie konkluzje nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. W konsekwencji skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia przez sąd pierwszej instancji na podstawie art. 395 § 2 k.p.c.”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego „postępowania” i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania, w tym przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej w części ani w całości pomocy prawnej. W przypadku nieuwzględnienia zażalenia, pełnomocnik skarżącego wniósł o nieobciążanie skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego oraz o przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz

pełnomocnika ustanowionego z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym powiększonych o podatek od towarów i usług, które nie zostały uiszczone zarówno w części, jak i w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezpodstawne i bezzasadne już dlatego, że jego autor nie nazwał „nowych” okoliczności faktycznych, które Sąd drugiej instancji miał pominąć w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 6 października 2011 r., III APa 39/10, a których Sąd Najwyższy nie może domyślać się ani poszukiwać za wnoszącego zażalenie, co samo w sobie (*eo ipso*) uniemożliwiło weryfikację tych nieskonkretyzowanych okoliczności i zarzutów w postępowaniu zażaleniowym na gruncie podstawy skargi o wznowienie postępowania z art. 403 § 2 k.p.c. Jak może wynikać z części opisowej uzasadnienia kontestowanego postanowienia w zaskarżonej części, takimi okolicznościami miało być ustalenie, że wnoszącemu zażalenie była znana przyczyna rozwiązania z nim stosunku pracy, tj. „informacja uzyskana od Szefa Służby Cywilnej o utracie przez skarżącego nieposzlakowanej opinii poprzez popełnienie przez skarżącego przestępstwa” w postępowaniu karnym, które zostało warunkowo umorzone. W prawidłowej ocenie Sądu drugiej instancji taka okoliczność nie była nowa ani wykryta dopiero po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku tego Sądu z dnia 6 października 2011 r., III APa 39/10. Takiej oceny wnoszący zażalenie nie może podważać nieskonkretyzowanymi zarzutami, że zaskarżone postanowienie o odrzuceniu jego skargi „pomija szereg istotnych okoliczności, które mają wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie” już dlatego, że wymaganych art. 403 § 2 k.p.c. nowych, tj. nieznanych w prawomocnie zakończonym postępowaniu wnoszący zażalenie nie nazwał ani nie skonkretyzował, choć twierdził, że „nie zostały one nigdy ujawnione w zakończonym prawomocnie postępowaniu, którego wznowienia domaga się powód”, utrzymując, że „przedmiotowe okoliczności są nowe w aspekcie merytorycznym, czyli w znaczeniu materialnym”. Równocześnie już w zdaniu następnym zażalenia przyznał „fakt, iż powód znał te okoliczności”, które jednak „w toku postępowania należy poddać w wątpliwość”, ponieważ „twierdzenia te nie

znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym". Przytoczone sformułowania zawarte w zażaleniu wzajemnie wykluczały się, co oznaczało, że bezpodstawne i chybione zarzuty zażalenia stanowiły dowolną i nieusprawiedliwioną krytykę prawidłowej oceny Sądu drugiej instancji, że powód znał okoliczności prowadzące do rozwiązania z nim stosunku pracy, które w merytorycznej ocenie Sądów obu instancji uzasadniały rozwiązanie z nim stosunku pracy. W żadnym razie te znane powodowi okoliczności nie stanowiły zatem nowych ani rzekomo „niejuawnialnych” okoliczności faktycznych, które mogłyby mieć istotny wpływ na zaskarżony wynik sprawy prawomocnie osądzonej wyrokiem Sądu drugiej instancji z dnia 6 października 2011 r., III APa 39/10. Wyrok ten wnoszący zażalenie mógł kontestować skargą kasacyjną, zamiast wywodzenia skargi o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania i to na podstawie tych samych znanych mu i merytorycznie ocenionych okoliczności rozwiązania z nim stosunku pracy, jakie nieskutecznie považał w poprzednim postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2011 r., III APa 39/10. W konsekwencji Sąd ten prawidłowo odrzucił skargę o wznowienie tego postępowania w zgodzie z art. 410 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., przyznając należne pełnomocnikowi z ustanowionemu z urzędu koszty pomocy prawnej udzielonej wnoszącemu zażalenie w postępowaniu zażaleniowym.